

Hồi 22

Hắc Bạch Thần Quân

Quân Tùng buông đũa, nhìn Hoa Hoa nói:

- Mì ở đây không được ngon lắm nhưng ăn cũng tạm được.
- Công tử đã dùng hết ba tô mì, thế mà vẫn nói không ngon à?

- Tại hạ ăn bởi vì cái bao tử mà thôi.

- Công tử ăn xong rồi chứ?

Quân Tùng gật đầu:

- Xong rồi.
- Công tử đã ăn xong thì chúng ta đi.

Đôi chân mày của Quân Tùng nhướng lên:

- Mộng cô nương chưa ăn gì kia mà.
- Hoa Hoa chưa đói.
- Chưa đói?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nhún vai:

- Lạ thật ! Đã qua một ngày, tại hạ không thấy cô nương ăn gì cả. Thiên hạ có câu "nam thực như hổ, nữ thực như miêu" dù cho ăn như miêu thì cũng là ăn chứ đâu thể nhịn đói được. Đằng này Mộng cô nương lại chẳng ăn gì cả.

Y chống tay lên cằm nhìn nàng:

- Cô nương không ăn thì sao có sức chứ?
- Công tử đừng lo cho Mộng Hoa Hoa.
- Quân Tùng chỉ lấy làm lạ mà thôi. Nếu như tại hạ dẫn cô nương đến được Thiên Ma Cốc, tới lúc đó, cô nương chỉ còn là bộ xương bọc da thì có lấy được pho Thiên Thư kia cũng bằng thừa.

Quân Tùng nghiêng đầu một bên ra vẻ ngấm nàng:

- Tại hạ hiểu rồi.
- Công tử hiểu gì?

- Cô nương bị chiếc vuông lụa che nhan sắc ngăn trở nên không ăn, không uống gì được chứ gì? Tại hạ có cách để Mộng cô nương không phải bận bịu với cái khăn đó nữa.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng cau lại.

Quân Tùng tiếp:

- Cô nương đừng nghĩ tại hạ nói đùa. Phàm khi cô nương che đầy nhan sắc, đã có ý không muốn cho ai thấy chân diện toàn thiện, toàn mỹ của mình. Bởi một khi cô nương để lộ chân diện, ắt sẽ gặp nhiều phiền toái, nam nhân nào mà chả thích nhan sắc siêu phàm của nữ nhân.

- Hoa Hoa có lý do riêng, không phải như công tử nghĩ.

- Tại hạ chỉ nói như thế, nếu như cô nương cần hoá trang thành xú nữ để không phải đeo vuông lụa phiền toái kia thì tại hạ sẽ giúp cho.

- Công tử giúp bằng cách nào?

- Rất dễ, chẳng có gì khó khăn cả. Quân Tùng chỉ thoa lên mặt Mộng cô nương một lớp phấn thì chẳng một ai còn muốn nhìn nhan sắc của cô nương nữa.

Nàng gật đầu:

- Hay đấy!

Quân Tùng phấn khích:

- Mộng cô nương đồng ý ư?

Quân Tùng vừa nói vừa dậm bước đứng lên thì Hoa Hoa đã cản lại :

- Ý của công tử không phải để dùng cho Mộng Hoa Hoa .

Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng.

Hoa Hoa tiếp.

- Cái ý mà công tử vừa nói, ta nghĩ công tử nên làm cho mình thì đúng hơn.

Quân Tùng hỏi nàng:

- Sao lại là tại hạ mà không phải là Mộng cô nương?

- Công tử không hiểu hả ? Chân dung của công tử đã được dán cáo thị khắp mọi nơi trên giang hồ, tất nhất cử nhất động của công tử đều bị thiên hạ để mắt tới. Phiền toái trên đường đến Thiên Ma Cốc không phải xuất phát từ Hoa Hoa mà chính từ công tử.

Quân Tùng nghe xong câu nói của nàng, nhanh miệng buông một câu cộc lốc:

- Thiên hạ có mắt mà cứ như mù

Vừa thốt dứt câu đó thì có tiếng ồn ồn đáp lời Dương Quân Tùng:

- Người bảo ai có mắt cũng như mù?

Giọng nói kia buộc Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa phải định nhãn nhìn ra cửa khách điểm. Đứng ngay ngưỡng cửa là hai lão già chạc ngũ tuần. Hai người có vẻ mặt khô đét, chẳng chút thần khí. Một người vận hắc y trường bào còn người kia thì vận bạch y trường bào.

Quân Tùng nhìn hai lão đó chằm chằm.

Mộng Hoa Hoa thì từ từ đứng lên. Nàng ngấp ngừng một lúc rồi hỏi:

- Nhị vị trưởng tôn đây là Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhìn nàng, gật đầu:

- Nha đầu nhận ra Hắc Bạch Thần Quân Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi?

- Ngoại danh của nhị vị trưởng tôn lẫy lừng khắp cõi võ lâm Trung Nguyên, bất cứ ai cũng đều biết.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi nhìn lại Hắc Quân Vương Thiệu Hưng:

- Lão quỷ có nghe nha đầu nói không.

- Tất nhiên, ta nghe nhưng không tin.

Mặt Bạch Thần Quân sa sầm lại:

- Lão quỷ không tin ư? Ngoại danh của Hắc Bạch Thần Quân lẫy lừng khắp thiên hạ, bất cứ ai cũng đều nể phục.

- Thiên hạ chỉ vuốt đuôi theo lão mà thôi.

- Lão quỷ nói bừa, chỉ được tiếng cãi chầy, cãi cối với ta mà thôi.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng trợn mắt nạt lại:

- Lão mới là kẻ cãi chầy, cãi cối với ta thì có.

Hắc Thần Quân nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Nha đầu biết Hắc Bạch Thần Quân này à?

- Tiểu nữ có biết.

Wương Thiệu Hưng nhìn lại Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử, còn người thì sao?

Quang Tùng bị hỏi đột ngột, giật mình lắc đầu:

- Văn bối thì chẳng biết gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn lại Bạch Thần Quân:

-Lão tặc, người nghe chưa? Tiểu Thần Toán Tử chẳng biết gì về Hắc Bạch Thần Quân cả, chứng tỏ thiên hạ không phải ai cũng biết Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi.

Bạch Thần Quân giương to hai con mắt hí. Mặc dù lão đã cố trợn hết cỡ nhưng cũng chỉ như người ta hé mở mà thôi. Lão bực dọc nói:

- Tiểu tử kia... nghe nói người am tường Thiên Thư, biết suy đoán hậu vận, vị lại thế mà chẳng biết Hắc Bạch Thần Quân à?

Lão hừ nhạt, tiếp:

- Tiểu tử không biết Hắc Bạch Thần Quân thì không phải là Tiểu Thần Toán Tử rồi.

Nghe lão nói, Quân Tùng phẫn khích vỗ tay:

- Đúng rồi! Thiên hạ đều mù, chỉ có tiền bối là có mắt thôi. Máy ngày hôm nay duy nhất có tiền bối khẳng khái nói Quân Tùng không phải là Tiểu Thần Toán Tử

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc thần Quân:

- Lão quỷ... tiểu tử kia nói y không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nạt ngang:

- Cái đầu của lão sao mà u tối quá. Tiểu tử đó không nhận mình là Tiểu Thần Toán Tử, người được thần tăng Thiếu Lâm Tự thỉnh vào tịnh lữ thì đích thị y chính là Tiểu Thần Toán Tử.

- Lão quỷ nói ta nghe chẳng được gì cả. Không nhận tức là không phải chứ gì không với có chứ. Hừ...

Hắc Thần Quân tạo bộ mặt nhăn nhúm:

- Không ngờ Vương mỗ lại có một lão bằng hữu ngu như thế.

- HềLão tặc dám chửi ta ngu à?

- Ta chửi lão ngu là đúng rồi. Thiếu Lâm Phật môn há chẳng có câu, sắc tức là không, không tất là có. Có cũng như không. Cái gã tiểu tử này nhất định đã thuộc giáo lý đó của Phật môn nên không tự nhận lại lịch của mình.

Bạch Thần quân Tôn Luân nhi nạt ngang:

- Người nói gì thì nói, ta vẫn giữ ý của ta. Cho dù gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì gã cũng phải trao lại cho ta pho Thiên Thư Lường Thiên Xích thôi.

Hắc thần quân cau mày:

- Gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì sao trao cho lão pho Thiên Thư kia được chứ.

Hắc Bạch Thần Quân cứ cãi qua cãi lại. Trông hai lão như trống đánh xuôi, kèn đánh ngược, chẳng biết ai đúng ai sai. Người này nói ra thì người kia phản bác lại. Cuộc cãi vã giữa họ một lúc chẳng còn biết đâu là đâu, đâu là cuối.

Trong khi Hắc Bạch Thần Quân cãi chầy, cãi cối với nhau thì từ bên ngoài bang chúng Cái Bang đã kéo đến. Trên võ lâm giang hồ, Cái Bang không có tiếng tăm lầy lừng như các đại môn phái khác, nhưng ngược lại họ là bang phái có nhiều môn hạ nhất, chính vì thế mà tai mắt của Cái Bang có khắp nơi. Mặc dù bỏ chạy nhưng bang chủ Phùng Nhĩ đã phán lệnh cho tất cả môn hạ Cái Bang theo dõi bước đi của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa.

Thấy hai lão Hắc Bạch Thần Quân tính khí trái ngược nhau, Quân Tùng cố lắm mới nén được tiếng cười vào lòng, Y nhìn Hoa Hoa :

- Mộng cô nương.. Chúng ta đi thôi!

Hoa Hoa lắc đầu:

- Không đi được đâu.

- Sao ? chẳng lẽ chúng ta ở lại đây để nghe hai lão này cãi lộn với nhau à?

- Mặc dù họ khắc kỷ với nhau, nhưng mọi diễn biến tại đây đều không qua khỏi mắt của Hắc Bạch Thần Quân đâu.

Nàng vừa dứt câu thì Bạch thần Quân đã thét nói với Quân Tùng:

- Hê ...Tiểu tử....Người phán xét coi ta đúng hay lão Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng đúng?

Bị hỏi đột ngột, Quân Tùng dậm ra lúng túng, y hết nhìn Hắc Thần quân rồi đến Bạch Thần quân, nghĩ thầm:

- Cả 2 lão này đều là những kẻ cuồng tâm, cuồng trí. Chẳng có người nào đúng, cũng chẳng có ai hơn.

Cùng với ý niệm đó. Quân Tùng giả vờ cười nói:

- Theo tại hạ, hai vị trưởng tôn đây đều đúng cả.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi chỉ vào ngực mình đồng dục nói:

- Ta đúng, lão tặc đây sai.

Hắc Thần Quân Vương Thiên Hưng bực dọc cũng chỉ vào ngực lão:

- Ta đúng, lão quỷ này sai.

Cả hai lại đối mặt cãi bừa với nhau.

Hắc Thần Quân khoát tay, quay ngoắt lại Dương Quân tùng:

- Tiểu tử phán xét lại lần nữa.

Quân Tùng buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Hai vị đều sai cả.

Hắc Thần Quân nheo mày chỉ vào ngực mình:

- Lão sai còn lão quỷ này đúng à?

Bạch Thần Quân nói ngược lại:

- Tôn lão phu sai, còn lão tặc Vương kia đúng ư?

Dương Quân Tùng bức bối cúi gắt chỉ đám môn hạ Cái Bang vừa kéo đến trên dưới hai mươi người :

- Một mình tại hạ không thể phán đoán được. Hai vị trưởng tôn hỏi những người kia xem.

Bạch Thần Quân nhìn lại chúng môn hạ Cái Bang. Lão tròn mắt với vẻ ngơ ngác:

- Ở.... Bọn ăn mày các người kéo đến đây làm chi vậy?

Hắc Thần Quân cười khẩy nói:

- Còn sao nữa, lũ Cái Bang này mò đến xem để xin Tôn lão tặc bữa cơm chứ gì?

Bạch Thần Quân nạt ngang:

- Không ... bọn ăn mày này đến để xin lão quỷ đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân:

- Chúng nó xin lão tặc.

Bạch Thần quân chỉ Hắc Thần Quân :

- Chúng kéo đến xin người.

- Không phải, xin lão thì đúng hơn.

Bạch Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Chúng xin xỏ Tôn lão này à?

Hắc Thần Quân gật đầu:

- Đúng như vậy!

- Sao chúng lại không xin người?

- Mà sao chúng lại không xin người?

Bạch Thần Quân chỉ môn hạ Cái Bang:

- Chúng xin ta thì ta sẽ giết chúng.

Hắc Thần quân cũng đồng một câu:

- Chúng xin ta thì ta cũng sẽ giết chúng.

Hắc Bạch Thần vừa thốt chung một ý nghĩ thì đồng loạt xuất thủ. Hắc Bạch Thần Quân tợ như đôi mãnh thú điên cuồng lao thẳng vào chúng môn hạ Cái Bang. Hắc Thần Quân thì dụng Thiết Bút, Bạch Thần Quân thì dụng Thiết Thư. Cả hai phối hợp Thiết Bút và Thiết Thư thật là linh hoạt. Trông Hắc Bạch Thần Quân phối hợp binh khí bút và thư, không ai tin rằng họ là hai người có cả tính hoàn toàn trái ngược nhau.

Chúng môn hạ Cái Bang chẳng khác nào lũ dê non bị đôi mãnh hổ quần thảo tơi tả. Ngọn Thiết Bút trong tay Hắc Thần Quân Tôn Luân Nhi nhoang nhoáng điểm vào tam tinh bọng Cái Bang chẳng chút nương tay. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà đã có một nửa nhân số bang chúng Cái Bang chết bởi thủ pháp Thiết Bút của lão. Tất cả đều cùng bị Thiết Bút khoan một lỗ tròn giữa tam tinh. Kể cả những toan tìm đường tẩu thoát cũng không thoát được ngọn Thiết Bút tử thần.

Bên đây Bạch Thần Quân cũng chẳng chịu thua kém Hắc Thần Quân, chiếc binh khí Thiết Thư của lão tợ cây búa tiêu phu nhoang nhoáng bổ vào đỉnh đầu chúng môn hạ Cái Bang không chút nương tay.

Khi cả hai thu hồi bộ pháp thì trên hai mươi mạng chỉ còn lại một người.

Bạch Thần Quân hỏi:

- Lão Tôn.... Người giết được mấy gã?
- Mười tên. Còn lão quỷ?

Bạch Thần Quân chắc lưỡi:

- Ta cũng mười mạng.
- Lão phu mười, người mười, thế thì chẳng ai hơn ai.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi nói:

- Vẫn còn một tên.

Gã Cái Bang sống sót run lập cập bởi diễn tiến cuộc đa sát vô tiền khoáng hậu do Hắc Bạch Thần Quân tạo ra. Gã cứ đứng như trời trồng tứ chi buông thõng, nghếch mặt nhìn Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhanh miệng nói:

- Tên còn lại là của ta.

Hắc Thần quân gắt gỏng nạt ngang:

- Gã là của ta.

Hắc Thần quân vừa nói vừa điểm mũi giày, thi triển khinh thuật siêu phàm lướt đến điểm luân mũi Thiết Bút vào tam tinh gã môn hạ Cái Bang để dành phần hơn về mình.

Đầu ngọn Thiết Bút vừa khoan một lỗ tròn trên tam tinh gã Cái Bang thì chiếc binh khí Thiết Thư cũng chẳng chịu thua kém, cũng giã một đòn chí mạng vào thiên đình gã.

Phập...Bộp....

Cả hai thứ binh khí cùng đến một lúc. Có thể nói gã Cái Bang sau cùng nhận một lúc hai sát chiêu khủng bố, khiến cho thủ cấp của gã không còn hình thù nữa.

Hắc Bạch Thần Quân cùng thối về chỗ cũ.

Hắc Thần Quân nói:

- Ta hơn lão quỷ một mạng.

Bạch Thần Quân nạt ngang:

- Không ...Tôn lão phu hơn người mới đúng.

- Thiết Bút của ta lấy mạng gã trước kia mà.

Bạch Thần Quân:

- Không phải như vậy, Thiết Thư của ta mới đập vỡ sọ gã trước.

Hai lão lại gân cổ cãi lộn với nhau.

Trong khách điểm, Dương Quân Tùng đứng trơ ra như tượng, hoạt cảnh thăm sát khủng bố do Hắc Bạch Thần Quân tạo ra khiến hồn phách Quân Tùng không còn trụ được trong thân pháp của gã nữa. Y cứ há hốc miệng, gương mặt nhin. Miệng không ngừng nói:

- Trời ơi....Quý tha ma bắt hai lão đi...Hai con quỷ già mà.

Mỗi khi có một gã môn hạ Cái bang rú lên bỏ nhào xuống đất thì Quân Tùng cứ như giẫm phải than hồng, đứng người thối:

- Trời ơi....Chắc chết hết quá!

Cuộc thăm sát đã kết thúc mà Quân Tùng vẫn còn ngây ra như tượng gỗ. Mãi một lúc sau, y mới định được thần thứ bởi tiếng cãi vã của hai lão Hắc Bạch Thần Quân, vội quay ngoắt lại Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng hồi hảm nói:

- Mộng cô nương....Chúng ta mau đi thôi. Đi nhanh lên!

Quân Tùng chẳng còn giữ khách khí mà nắm tay Mộng Hoa Hoa, giật liên tục:

- Hoa Hoa ...Mau trốn nhanh lên!

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Công tử, chúng ta không thể rời khỏi đây nếu chưa được Hắc Bạch Thần Quân cho đi.

- Phải chờ hai lão đó à?

- Mặc dù tính khí của hai lão đó trái ngược nhau, nhưng có chung một điểm chết người.

- Họ có chung điểm gì?

- Đa sát.

Quân Tùng giật mình tròn mắt nhìn nàng, ngập ngừng hỏi:

- Hai lão già quỷ quái đó đều thích giết người ư?

Hoa Hoa gật đầu:

- Hắc Bạch Thần Quân nổi danh trong võ lâm bởi cá tính lập dị nhưng bất cứ ai cũng nể mặt bởi võ công phối hợp thần kỳ của họ, cùng với cá tính giết người không ghê tay. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân đang cãi chày, cãi cối với nhau, nhưng họ như hai con mãnh thú đang rình rập Hoa Hoa và công tử đó. Chỉ cần nhận ra chúng ta có ý niệm bỏ trốn, họ sẽ xuất thủ ngay.

Quân Tùng bồi hồi, hoảng hốt y nhỏ giọng nói:

- Mộng cô nương, giờ chúng ta phải tính sao đây? Quân Tùng không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa.

- Giờ muốn hay không cũng không phải quyền quyết định của Hoa Hoa và công tử.

- Võ công của nàng không thể sánh với Hắc Bạch Thần Quân ư?

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Hắc Bạch Thần Quân là những kỳ nhân trong giang hồ, Hoa Hoa đâu thể sánh với họ được.

- Nếu như hai lão quỷ đó muốn giết tại hạ và cô nương thì chúng ta cũng đành chịu chết sao?

Hoa Hoa nhìn Dương Quân Tùng:

- Hai lão quỷ kia sẽ không giết công tử đâu.

Quân Tùng nhăn nhó:

- Bao nhiêu nhân mạng kia mà hai lão còn xuống tay giết sạch sành sanh không chừa người nào thì có gì bảo chứng để họ không lấy mạng tại hạ và cô nương chứ?

- Hắc Bạch Thần Quân sẽ không giết công tử, vì họ cần pho Thiên Thư Lưỡng Thiên Xích.

- Vậy sao...

Quân Tùng ngập ngừng:

- Nhưng còn cô nương?

- Với Hoa Hoa thì chẳng có gì để họ phải chùng ta cả

Quân Tùng trợn to hai con người hết cỡ, nhìn cứ nghĩ mắt hấn sắp lọt ra khỏi tròng

Quân Tùng cúi gắt hỏi nàng:

- Dị Thần Giáo của cô nương không làm cho hai lão quỷ kia chùng tay ư?

- Đây còn là một điều tế nhị mà Hoa Hoa chưa thể nói được. Với lại hiện tại Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhận, sau khi bị trúng Tiên Thiên Khí công của thần tăng Đại Minh, đã phải bế môn luyện công để phục hồi công lực. Chuyện đó trên võ lâm giang hồ môn phái nào cũng đều biết....

- Mong cô nương, giờ chúng ta phải làm gì?

- Hoa Hoa cũng chưa biết tính như thế nào?

- Cô nương không biết giải quyết như thế nào thì tại hạ còn biết làm gì đây.

Quân Tùng vừa nói đến đây thì Hắc Bạch Thần Quân quay trở vào khách điểm. Hai lão bước đến đối mặt với Quân Tùng và Mong Hoa Hoa, Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nói:

- Tiểu tử kia.

Quân Tùng bối rối nói:

- Có vấn đề.

Bạch Thần Quân nhanh miệng cướp lời Hắc Thần Quân:

- Tiểu tử giao pho Thiên Thư Lường Thiên Xích cho ta hay cho lão quỷ này?

Quân Tùng suy nghĩ. Y nghĩ thầm:

- Hai lão quỷ này cũng hiểu làm mình là gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch nào đó. Nếu hai lão đã hiểu lầm tất cũng nhìn lầm mình đã được lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ Tiên Thiên Khí Công. Mình giữ lại trò cũ, không khéo đuổi được hai cái lão trời đánh này đi lắm".

Nghĩ như vậy, Quân Tùng đồng dục nói:

- Tại hạ chỉ có một pho Thiên Thư Lường Thiên Xích ôn dịch thôi, mà bây giờ có tới hai vị trưởng tôn cùng đòi một lúc, không biết chia làm sao cho đồng.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân:

- Trao cho Tôn trưởng bối thì tại hạ làm phật ý Vương trưởng bối, và ngược lại. Thế theo hai vị trưởng tôn thì tại hạ trao cho ai là đắc sách nhất?

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình:

- Tiểu tử trao cho lão phu.

Bạch Thần Quân nạt ngang, chỉ vào ngực mình:

- Tiểu tử phải trao cho lão fu.

Hắc Thần Quân đỏ mặt thét lớn:

- Khôngtrao cho ta.

Bạch Thần Quân gầm lên:

- Không... Người phải trao cho ta.

Quân Tùng khoát tay:

- Thôi , thôi nhị vị trưởng bối đừng cãi vã với nhau nữa.

Hắc Thần Quân hồi hã nói:

- Thế tiểu tử định trao cho ai?

Quân Tùng gãi đầu:

- Tại hạ có cách rồi. Cách này sẽ biết được nhị vị trưởng tôn ai hơn ai, và người nào đáng giữ pho Thiên Thư Lường Thiên Xích danh bất hư truyền.

Bạch Thần Quân háo hức nói:

- Cách gì có thể phân biệt hơn kém giữa ta với lão quỷ kia? Tiểu tử mau nói đi?

Quân Tùng chấp tay sau lưng, gật gù nói:

- Nhị vị trưởng tôn chắc cũng đã nghe lão thần tăng Đại Minh Thiếu Lâm đã truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ. Tiên Thiên Khí Công vốn là một môn thần công mà Đại Minh thần tăng đã từng dụng nó đối phó với Di Thần giáo chủ.

Hắc Thần Quân nói:

- Lão phu biết.

Bạch Thần Quân xen vào:

- Lão phu cũng biết.

- Nhị vị trưởng tôn đã biết rồi tại hạ chỉ nói thêm. Môn thần công Tiên Thiên Khí Công cực kỳ uy mãnh chỉ trong một chiêu, một thức.

Bạch Thần Quân nói:

- Lão phu có nghe nói.

Hắc Thần quân nhìn Quân Tùng đồng dục nói:

- Lão cũng có nghe uy lực của môn công phu phật gia đó.

- Nhị vị trưởng tôn biết thì hay quá!

Hắc Thần Quân hỏi Quân Tùng:

- Thế cách của tiểu tử định phân định như thế nào?

Quân Tùng xoa tay:

- Tại hạ nói nhị vị trưởng tôn không chịu thôi.

Bạch Thần Quân nhanh miệng, hất mặt nói:

- Tiểu tử cứ nói!

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói:

- Tại hạ sẽ dùng Tiên Thiên Khí Công mà lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ, lần lượt khảo chứng nhị vị trưởng tôn. Nếu người nào chịu được thần công Tiên thiên Khí Công thì người đó hơn người kia, và tất nhiên được quyền lấy pho Thiên Thư Lường Thiên Xích làm của riêng cho mình.

Hắc thần quân reo lên:

- Hay lắm....Tiểu tử quả là thông minh.

Bạch Thần Quân cũng phấn chấn nói:

- Lão phu cũng thích vậy.

Nghe hai lão nói thấy thái độ hưng phấn của Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng bất giác nao núng, y nghĩ thầm:

- Hai lão quỷ Hắc Bạch Thần Quân đúng là những người cuồng thần mà. Lão bang chủ Cái Bang Phùng Nhĩ chỉ nghe đến tuyệt nghệ của lão thần tăng Thiếu Lâm đã hồn siêu phách lạc, còn hai lão này lại còn cao hứng nữa. Xem chừng mình gặp rắc rối thật rồi.

Quân Tùng buông một tiếng thở dài.

Y cố lấy giọng trang trọng nói;

- Nhị vị trưởng bối nghe rõ đây, Tiên Thiên Khí Công mà tại hạ thụ học của lão thần tăng Thiếu Lâm không phải thứ công phu tầm thường đâu. Nhị vị trưởng tôn có thể chết với thần công đó. Nếu như muốn phân định mà nhị vị trưởng bối có thể bảo toàn được sinh mạng thì hãy chờ đến con trăng sau, tại hạ nói ra điều đó vì nghĩ đến tính mạng của nhị vị.

Hắc Thần Quân cau mày:

- Phải chờ đến con trăng sau ư?

Quân Tùng gật đầu.

Hắc Thần Quân sa sầm mặt:

- Không được. Không thể chờ đến con trăng sau. Lão phu và lão tặc kia đã phân tranh bao nhiêu lần rồi, nhưng không thể phân định được. Bây giờ đâu thể bỏ qua cơ hội này.

Quân Tùng già già cười nhưng lại nghĩ thầm:

- Nếu ta mà có được Tiên thiên Khí Công của lão thần tăng Thiếu Lâm thì cũng chẳng bỏ qua cơ hội dạy cho hai lão một bài học nhớ đời, để chữa thói đa sát giết người không gớm tay.

Bạch Thần Quân thấy Quân Tùng suy nghĩ, liền lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi đừng bận tâm lắm lo đến số mạng của hai chúng ta. Ai cũng có phần mà.

Quân Tùng nheo mày, chắc lưỡi:

- Tại hạ chưa quyết định được.

Hắc Thần Quân quắc mắt:

- Sao ngươi lại không quyết định được?

Lão gắt gỏng nói:

- Hay tiểu tử nghĩ lão phu Vương Thiệu Hưng này võ công tầm thường không đủ nội kinh đáp lại Tiên Thiên Khí Công của lão tăng Thiếu Lâm? Thế thì lão phu sẽ cho tiểu tử thử trước đây?

Bạch Thần Quân trợn mắt:

- Hê ...lão quỷ đâu có quyền hơn ta. Lão phu thử trước với tiểu tử này.

Nghe hai lão giành nhau, Quân Tùng hốt hoảng. Y chẳng biết tí võ công nay mở miệng nói càn, nên bụng dạ rối bời khi nghe hai lão Hắc Bạch Thần Quân tranh nhau ấn chứng võ công với y

Quân Tùng sa sầm mặt khoát tay:

- Nhị vị trưởng bối khởi tranh nhau gì. Tại hạ sẵn sàng ấn chứng phân định võ công của các vị, nhưng còn một chút e dè.

Bạch Thần Quân hỏi:

- Tiểu tử e dè điều gì?

- Nếu văn bối ấn chứng võ công của trưởng bối thì Vương trưởng bối sẽ được lợi.

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói:

- Sao lão được lợi chứ?

- Hê, lợi là thế này, khi tại hạ khảo chứng võ công của Bạch Thần Quân tiền bối thì phải dồn nội lực thị triển Tiên Thiên Khí Công. Lần xuất thủ đầu tiên nội lực tại hạ

vô cùng sung mãn, có thể lấy mạng Tôn trưởng bối . Nhưng đến lần thứ hai thì tất nhiên nội lực ắt phải suy giảm, Vương tiền bối không có lợi là gì? Ngược lại thì Tôn tiền bối cũng sẽ có lợi như thế thôi.

Hắc Thần Quân nhìn qua Bạch Thần Quân:

- Lão quỷ, tiểu tử đó nói đúng đấy chứ.

Bạch Thần Quân gãi đầu:

- Chắc tiểu tử nói đúng.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Quân Tùng nhanh miệng cướp lời Hắc Bạch Thần Quân:

- Tại hạ có phương cách khác.

Bạch Thần Quân phấn khích nói:

- Tiểu tử nói nhanh đi, lão phu bắt đầu sốt ruột rồi.

Hắc Thần quân cũng nói vọt theo:

- Vương lão phu đây cũng sốt ruột rồi đó chẳng khác gì lão quỷ họ Tôn kia đâu.

Quân Tùng buông một tiếng thở dài, mỉm cười, nói:

- Tại hạ có ý thế này. Nhị vị trưởng tôn sẽ khảo chứng võ công với nhau trong trăm hiệp. Tại hạ là người đứng giữa thi nhân quan sát. Cuối cùng thì chọn ra người đầu tiên để tại hạ khảo chứng bằng Tiên Thiên Khí Công.

Hắc Thần Quân nheo mày:

- Làm như tiểu tử để làm gì?

- Làm như vậy vì tại hạ muốn tận mắt chứng kiến võ nghệ của nhị vị trưởng tôn xem ai hơn ai. Mặc dù tại hạ đoán hai vị đã từng giao thủ với nhau bất phân thắng bại, nhưng có người thứ ba sẽ phân định sáng suốt hơn.

Bạch Thần Quân nhìn Hắc Thần quân:

- Lão tặc nghĩ sao?

- Có lẽ tiểu tử nói đúng.

- Nếu tiểu tử nói đúng thì Tôn lão phu ta và lão tặc phải đổ mồ hôi một trận nữa.

Bạch Thần Quân nhìn lại Quân Tùng:

- Tiểu tử... Người phải giữ công bằng nhé!

- Tại hạ nhất định phải giữ công bằng mà.

- Tốt lắm!

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân:

- Lão tặc xuất thủ đi!

Miệng thì nói vậy nhưng Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân là người xuất thủ trước. Hắc Bạch Thần Quân cùng lướt ra ngoài khách điểm mở trận thư hùng để Quân Tùng thị nhãn.

Hai lão vừa giao thủ, Quân Tùng liền quay sang nói với Mộng Hoa Hoa:

- Mộng cô nương... Đây là cơ hội để chúng ta đào thoát đó. Đi thôi.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng:

- Hoa Hoa và công tử không thoát khỏi hai lão quái vật này đâu.

- Thoát hay không là chuyện về sau, còn bây giờ thì phải chạy cho thật lẹ. Càng xa chỗ này càng tốt.

- Hắc Bạch Thần Quân không để cho Hoa Hoa và công tử đi đâu. Hãy tin Hoa Hoa đi!

- Cô nương đã mất thần trí bởi hai lão quái đó rồi sao? Tùy cơ mà ứng biến. Hai lão quái vật đấu hết trăm hiệp thì tại hạ và Mộng Hoa Hoa cũng đã đi xa.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng cau gắt nói:

- Mộng cô nương muốn ở lại đây, thì cứ ở tại hạ chạy trước đây

Quân Tùng dứt lời liền theo cửa hậu khách điểm mà bỏ đi. Hoa Hoa buộc phải theo y.

Quân Tùng mỉm cười với Hoa Hoa rồi nói:

- Tại hạ không biết võ công nhưng được cái võ mồm thì không ai bằng đâu.

Quân Tùng vừa nói vừa rảo bước cùng với Hoa Hoa đi thật nhanh, trong đầu chỉ còn đọng một ý niệm, càng tránh xa Hắc Bạch Thần Quân chừng nào thì càng tốt chừng nấy.

Quân Tùng và Hoa Hoa rời khách điểm mặc dù hai người đã đi thật nhanh nhưng tuyệt nhiên vẫn nghe tiếng sấm chưởng, lẫn tiếng binh khí luôn bám sát theo họ.

Quân Tùng nhíu mày:

- Mộng cô nươngĐó là những âm thanh gì thế?

Hoa Hoa bậm môi:

- Công tử và Hoa Hoa khó mà thoát được Hắc Bạch Thần Quân.

- Tại hạ muốn hỏi những âm thanh kia là những âm thanh gì?

- Những âm thanh mà công tử đang nghe thấy là binh khí và sấm chưởng của hai lão quái vật đang thi thố giao thủ với nhau.

Quân Tùng ngơ ngác:

- Tại hạ và cô nương đã rời khách điểm rồi mà.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài:

- Hai người đó vừa giao thủ ấn chứng võ công vừa bám theo Hoa Hoa và công tử.

Quân Tùng giật mình, quay mặt nhìn lại.

Y nghĩ người thốt lên:

- Eo ôi....

--- 000 ---